

vala mu přece věčnou lásku! On sám prý Matyldu miloval láskou ideální jako světici, Otilka — to byl jen poměr...

Soudní dvůr dal porotcům otázku hlavní na zločin nedokonané vraždy prosté, otázku eventuální na zločin těžkého ublížení na těle, dále otázku na přestupek zbrojního patentu a otázku dodatkovou po pohnutkách činu. Porotcové odpověděli na otázku na pokus vraždy devíti hlasy kladně a všemi hlasy vyslovili, že čin nespáchal z pohnutek nízkých a nečestných.

Soud odsoudil Kalhouse do žaláře na půltřetího roku. Kalhous rozsudek přijal klidně, ale z modrých očí Tyldiných vytryskly slzy. Srdce přece promluvilo.

★

Po třinácti letech souzené zhářství.

Mezi Černilovem a Čibuzí je vklíněna malá vesnička Újezd. Letní noc 16. června 1913 zahalovala svým teplým klidem tichou vesničku, když najednou vyšehl zlověstný oheň ze stodoly V. Vacha. V malé chvíli dravý živel zachvátil dřevěnou stodůlku a v ní se nacházející hospodářské náčiní: mlátičku, mlýnky, rezačku, zásoby slámy a sena. Díky hájení sousedů nedošlo k rozšíření ohně také na jiné objekty. Škoda, kterou tenkrát Vach utrpěl, činila 2000 K předválečné měny. Pojišťovna uhradila 800 Kč na stodolu.

Ještě neutichly řeči o jednom ohni, když měsíc na to, dne 22. července 1913, krvavá záře nad tichou vesničkou hlásala zhoubné dílo. Hořela stodola rolníka J. Slánského. I ta sho-

šibenice postaví, když se má poprava vykonat.

Ještě je dvůr třetí, na který bylo vidět pouze z chodby, a na ten chodili na procházku trestanci z malé chodby a z přízemku. Jest tam ještě více dvorů, ale ty jsme již neviděli. Rozlohou jest celý soud ohromný, že se to ani zvenku nezdá. Směrem do Vodičkovy ulice je vězeňská nemocnice, směrem na Kariovo nám. vězeňská věž, opatřená hodinami. Hodiny jsou opakovací a říkají jim „umrlčí“. Když je 12 hodin, odbijí nejdřív čtvrti, pak 12, a pak ještě jednou 12, ale docela jiným, hlubokým dunivým hlasem, takže než odbijí, trvá to téměř čtvrt hodiny. Tomuto druhému, hlubokému hlasu hodin se říká „umrlčí“.

Moje nová cela byla o něco větší, než v Čes. Brodě. Vyšetřovanky v ní se nacházející si mne zvědavě prohlížely, ale když zvěděly mé jméno, věděly již, proč jsem tam. Podle jména mě již znaly i dozorkyně. V místnosti bylo nalevo jedno umyvadlo, kamenný 5litrový džbán, do kterého přinášely trestanky třikrát denně pitnou vodu: ráno, v poledne a odpoledne. Napravo byla lože, ale ne jako v českobrodské věznici, nýbrž tři železné postele, a to dvě na sebe složené, kdežto na třetí bylo na sobě položeno pět slamnůků. Je-li cela plně obsazena pěti ženami, musí dvě z nich spát na zemi. Slamnůky byly přikryty prostěradly a na nich složeny pokrývky podle předpisu. (Dokončení.)

řela do základu, také zde hospodářské náčiní, zásoby sena a slámy podlehly ohni. Škoda zde činila 4000 Kč, pojišťovna uhradila 1616 Kč.

Dlouho se o obou ohních mluvílo, hádáno sem, tam, avšak pachatel vypátrán nebyl. Postižení postavili si nové stodůlky, leta plynula, převalil se obrovský požár světový — válka skončena a po ní navrátil se také Fr. Havlas, tesař s Újezda. Jednou, když dosyta se napil, začal mluvit podivné věci, „z opilství se také pochlubil, jaký on je chlapík, že poslal do Hořic obě stodoly a dodnes že to nikdo nevy-pátral“.

Smáli se mu tehdy postižení, mo, dnes bychom tak lacino nepostavili jako tenkrát, zapomněli už na ztráty, které tenkrát měli. Však řeči neutuchaly, až v únoru 1926 donesly se k sluchu četnictva, které počalo pátrat a podrobilo Havlasa křížovému výslechu, v němž H. doznal, že založil u Vacha oheň tím, že sárkou zapálil okraj střechy, když šel osudné noci zpit kořalkou z hospody. Po činu šel domů, a když se prospal z opice a slyšel o ohni, tu teprve v myslí se mu vybavovaly nejasné myšlenky, že on to byl, který zapálil. I k druhému ohni se přiznal — prý si vylezl na vrbu za stodolou, několikrát spadl dolů, až přece jen se na něj vydrápal a zapálil — zase utekl — Několikrát z opice upadl, jak utíkal. Však přece jen se dostal domů — takže podezření naň nepadlo. Mohl prý zešleht, když vystřízlivěl.

Na základě tohoto doznání byl 4. února 1926 zatčen a dopraven ke krajskému soudu v Hradci Králové.

Nyní stál před porotním soudem, jemuž předsedal v. r. z. s. Mojžíš, aby se zodpovídal ze zločinu zhářství. U poroty původní doznání změnil, čin popřel: „Možná, že se mi to jen zdálo. Nejsem si jist, jestli jsem oheň založil. Byl jsem tehdy tolik opilý, moc jsem pil, otec mě k pití nutil, smál se mně, že málo piju rum a kořalku, bylo mně tehdy 20 let, neměl jsem rozum. Zlost na poškozené jsem neměl.“

Po výslechu svědků A. Váchové, Slánského a Huška, čteny spisy a pak dal soud porotcům otázky, znějící na zločin zhářství zapálením stodoly Váchovy a Slánského, na výši škody a nízké pohnutky.

Porotci po úradě 6 proti 6 hlasům osvobodili Havlasa ze zločinu zapálení stodoly Vacha a 11 proti 1 ze zločinu zapálení stodoly Slánského, v důsledcích čehož byl obžalovaný osvobozen.

Byl jistě dostatečně poučen, že chlubitost o takovém hrdinství se mu mohla šeredně vyplatit.

★

A ještě zhářství.

Jdeme-li z Rychnova k Solnici, přijdeme na vesničku Lipovku. Po levé straně stávala známá hospoda „Šmídův hostinec“, před níž stará lípa rozkládala své široké větve. Hostinským tam jest Stanislav Jelínek, který také má šedesátikorcové hospodářství. Jelínek zarměšťmával 55letého čeledína Václava Mer-gance. Dne 8. prosince m. r. čeledín od hospodáře odešel, dostav vyplacenou mzdu 385 Kč. Od té doby potuloval se po okolí a několik